

Zgniotła mnie ta liryka
wypadła z Twoich ust.
I znów chciałem śpiewać i tańczyć,
i znów, cokolwiek, byleby w bruk
głębiej wsiąknąć. Siąc nasze wspólne
imię nie tak pięknymi słowy, jak tylko
Ty potrafisz.

Zgniotła mnie ta liryka, mój fantazmacie
cudowny. Kroplą drażyła mi język, abym
już nic nie mówił, a tylko słuchał jej śpiewu.

Bąłem się spuścić ją z oczu, zazdrosny, głupi bez serca.
Karmiła mnie chlebem tych dni- połem ją krwią swoich żył.
Lecz znikła ze świtem, z ciepłego snu
przebudzeniem. Tęsknię, choć jeszcze tli
jej ciała odcisk w pościeli.

Kopiowanie tekstów, obrazów i wszelkiej twórczości użytkowników portalu bez ich zgody jest stanowczo zabronione. (Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych, Dz.U. 1994 nr 24 poz. 83 z dnia 4 lutego 1994r.).

Krzysztof Kulbicki, dodano 03.03.2011 18:34

Dokument został wygenerowany przez www.portal-pisarski.pl.